

La lloriguera negra

Uns dies abans del 20 de novembre de 1992, destacats dirigents ultres de l'Europa occidental es van reunir en secret a l'Albufereta d'Alacant. Fonts policials van assegurar a aquest setmanari que desconeixien totalment l'hermètica convocatòria, però una font sindical de la Prefectura de Policia de València, experta en moviments d'extrema dreta, va reconèixer que sí que sabien alguna cosa de la concentració, i més tard la notícia va ser confirmada per una font ultra també de la ciutat de València. La naturalesa de l'encontre va ser tal que, fins i tot, l'extrema dreta alacantina de base la ignorava. Subratllant informativament l'aplec feixista, el periodista Fernando Jáuregui el delatava, avalat per una alta personalitat del Ministeri d'Interior, a través dels diaris del grup El Correo-El Pueblo Vasco.

A l'esmentada reunió, amb presència de "caps rapats", haurien assistit organitzacions de la ultradreta continental, almenys d'Espanya, França i Alemanya, i s'hi adoptà un programa comú contra l'emigració. Aquells dies es realitzava a Madrid el setè congrés del Frente Nacional, amb la presència de Jean Franco Fini, líder del MSI italià, i de Franz Schonhuber, ex-militar de Hitler i líder nazi-republicà alemany. Hi havia rebombori a les files feixistes, ja que el Frente Nacional de Pinar i les Juntas Espanolas de Juan Peligro discutien un programa electoral comú, al qual també invitaven el Movimiento Católico Espanol. No obstant això, encara tardarem a saber si Fini i Schonhuber eren aquells dos turistes que una setmana abans passejaven dolçament per l'Albufereta, una lloriguera utilitzada freqüentment per l'extrema dreta. Per comprovar-ho, cal que ens remuntem algunes dècades enrere.

La conspiració portuguesa. El 1962 es va crear l'agència internacional de comunicació Aginter-Press, un despatx de premsa que havia de competir amb les grans indústries del mercat europeu. Immediatament, i per a ocupar-se de la seua sucursal portuguesa, es va desplaçar fins a Lisboa un tal Mr. Morgan. Tretze anys més tard, i després del fracassat complot colpista de l'aristòcrata ultra Antonio d'Espinola, l'11 de març de 1975, el coronel lusità Eurico Carvacho, comandant en cap de l'Alt Estat Major de la regió militar de Porto, es dirigia a través de la televisió a tota la nació portuguesa i revelava les vertaderes intencions d'aquella falsa agència.

Segons els serveis secrets portuguesos de la Revolució dels Clavells, Aginter no era sinó la

Una acollidora platgeta turística de la costa d'Alacant, la simpàtica Albufereta, és des de fa anys un autèntic cau de la Internacional Negra. Allí s'han trobat els més coneguts personatges del feixisme europeu per dissenyar les seues estratègies polítiques, ajudats per elements destacats de la ultradreta local.

tapadora laboral d'un anomenat Exèrcit d'Alliberament Portuguès, EAP, decidit a enderrocar la flamant i pacífica democràcia, per tal de substituir-la per una altra dictadura neosalazarista. Així mateix, l'EAP-Aginter pretenia implantar governs militaristes a les antigues colònies lusitanes d'Àsia, Amèrica i Àfrica i infiltrar-se en els moviments d'alliberament africans mitjançant la col·laboració d'alts càrrecs de l'expolícia política portuguesa, la tenebrosa PIDE. Contundent, l'aleshores notable coronel Carvacho va insistir a dir que Aginter era en realitat una agència intercontinental de reclutament de mercenaris terroristes, entrenats en sabotatges i especialitzats en xarxes antidemocràtiques. El mateix ex-agent de la CIA, Philip Agee, va ratificar, un temps més tard, les dades de Carvacho, farcint la informació dels serveis secrets portuguesos amb sucosos noms i cognoms de l'evolucionisme internacional.

Per començar, Frank Carlucci, ambaixador dels EUA a Lisboa després de l'esperançador 25 d'abril de 1974, i home de confiança del secretari d'estat nord-americà Henri Kissinger, era acusat de ser un dels principals instigadors d'aquell pretès colp d'estat, com també de la preparació d'infraestructures per a l'EAP. De comú acord, la principal premsa lusitana el va titlar d'especialista "en agitació, sabotatge i enderrocament de governs". Anys abans, Carlucci ja havia estat expulsat de l'antic Congo Belga i de Tanzània. L'ex-agent Agee apuntava una altra informació temible: més de 200 agents de la CIA es trobaven operant a Portugal, connectats per Carlucci i preparant la creació de l'EAP amb antics assessors de Hitler. Pràcticament tots procedien del Xile de Salvador Allende, president democràtic a qui ja havien aconseguit eliminar.

De Lisboa a l'Albufereta. Aginter-Press havia estat fundada per dirigents de l'OAS franco-algeriana i coneguts membres de la Internacional Negra europea, i mantenia una important base activista a Madrid. En la seua delegació espanyola, Aginter o l'EAP va utilitzar la firma comercial fantasma Mariano, SA, i l'apartat de Correus 1.134, realment la bústia personal del cèlebre dirigent dels Guerrilleros de Cristo Rey, Mariano Sánchez Covisa. També Aginter va domiciliar-se a la cinquena planta del cèntric carrer del doctor Fleming, 51, seu d'una altra empresa fictícia, Tecnomotor, SA, el director legal de la qual era José María Blanco Santos, ben relacionat amb la Brigada d'Informació de la policia espanyola.

El despatx de Tecnomotor, SA, solia ser visitat per portuguesos autoexiliats a Espanya i, especialment per diversos comandaments de l'E-AP, com el seu principal organitzador, el tinent coronel Santos y Castro, a més d'Antonio Rosa Casaco, ex-inspector de la PIDE, i Rodolfo Gomes, sots-cap de divisió d'Aginter per "l'hemisferi occidental". Com a col·laboradors de Blanco Santos hi figuraven un súbdit guatemalenc, Castor, i un altre belga, aquell que al principi esmentaren com a Morgan. Castor era Hugo Castor Franklin, agent de la CIA ensinistrat en provocacions polítiques, amb un llarg currículum operatiu a Sud-amèrica. Quant a Morgan, no era un altre que Yves Gillou, belga, inquiet ultradretà i soci del terror negre, conegut per la policia com Guerin Serac, el seu nom de guerra. Gerin Serac, ex-membre de l'OAS, havia destacat a Algèria com un cruel soldat del feroç general Pierre Lagaillarde i, segons el Govern de Lisboa, aleshores era un dels principals capítols d'aquella primitiva internacional ultra.

Per a les seues activitats terroristes Aginter va signar amb les sigles d'OACI, Organització Armada contra el Comunisme Internacional, i va rebre subvencions de l'antiga PIDE. En les oficines d'Aginter a Tecnomotor, SA, Serac garantia l'encontre i les activitats de les principals organitzacions del feixisme mundial, com Ordine Nuovo, Europe Action o Vanguardia Nazionale, autora del criminal atemptat de 1969 contra la Banca Nazionale de l'Agricoltura

L'Albufereta alacantina. Dirigents ultres de l'Europa occidental es van reunir secretament en aquest indret a finals de l'any passat.

de Piazza Fontana, que va causar setze víctimes. Però després del greu escàndol a l'estat veí, del fracàs del colp d'Espinola, i de l'assassinat a Badajoz d'Humberto Delgado, destacat opositor portuguès, l'organització pseudo-periodística de tall ultradretà Aginter va haver de traslladar la seua caserna d'operacions a Alacant. En un indret més discret, la seua platja de l'Albufereta, un xicotet paradís bigarrat i turístic, discret i assolellat. Ací va canviar de nom i va comptar amb la participació de tres curiosos personatges.

La nova xarxa feixista va passar a dir-se Grup Paladín, emulant un pistoler d'un famosa sèrie televisiva que, per fer la seua pròpia justícia, oferia aquesta targeta de presentació: "Tinc pistola i estic disposat a viatjar". Fins i tot, Paladín s'anunciava a la premsa anglesa, concretament al diari londinenc *Herald Tribune*. La seua publicitat no amagava cap dubte sobre la qualitat dels seus serveis internacionals: "No hi ha una opinió perillosa. El grup Paladín continua complint les seues peticions tant a escala nacional com internacional, fins i tot darrere de la cortina de ferro i bambú, amb plenes garanties. Experts entrenats en tots els àmbits es troben a la vostra disposició, desitjant d'anar a qualsevol part del món perquè les teues peticions arriben amb èxit. Totes les propostes i peticions seran totalment confidencials i mai no seran interceptades per terceres persones."

l'El curt mòdul publicitari finalitzava amb l'a-

dreça de l'aventurera i eficaç oficina: "dirigiuvos al Grup Paladín, doctor G. H. Schubert. El panorama de l'Albufereta, Alacant". El carrer exacte era el de la deessa Tanit, al costat de la urbanització La Chicharra. No cal dir que les poètiques cortines de ferro i de bambú feien referència a prestacions mercenàries ofertes més enllà del desaparegut teló d'acer, o bé operacions servides als països asiàtics.

Odessa. Quant als tres personatges esmentats, un, el doctor Schubert, no era sinó G. H. Schubert, íntim col·laborador de l'ex-ministre nazi de Propaganda Joseph Goebbels. El segon, també ex-assessor de Goebbels, era Johannes von Leers, àlies Omar Amin von Leers, nazi refugiat a l'Argentina fins al seu trasllat a Alacant. Respecte al tercer, si Serac, o Morgan, era important en la xarxa negra, aquest altre era un peix molt més gros i el genuí cervell d'Aginter i Paladín: Herr Otto Skorzeny, un agradable visitant de l'Albufera. Així ho va denunciar el prestigiós setmanari alemany *Der Spiegel*, qui va definir Skorzeny com la principal intel·ligència grisa de la Internacional Feixista fins a la seua mort.

Coronel de paracaigudistes de les SS, enginyer, natural de Viena, l'home que va alliberar Mussolini de la seua reclusió al Gran Sasso i que va ser absolt pels aliats del seus crims de guerra, era conseller de Tecnomotor, SA, i, també, segons la policia italiana, el constructor de l'aliança feixista que no tardaria a ser tristament coneguda com la Internacional Negra. Protegit per Franco i encobert per un florent negoci de ferralla, Skorzeny, qui va alternar la seua residència entre Madrid, Màlaga, les Balears i Alacant, va ser, amb el nazi belga Leon Degrelle, també establert a Màlaga, un dels principals gestors de la malla més famosa per a protegir els vells nazis, la xarxa Odessa, encarregada de garantir-ne la fugida d'Alemanya i la

FERNANDO FLUXIA

Façana d'un dels edificis de la urbanització Monte y Mar de l'Albufereta. Els líders de la Internacional Negra, l'italià Almirante, el gal Le Pen i l'espanyol Piñar podien haver-se reunit ací només va morir Franco.

seua ocultació en la selva d'Amèrica. Skorzeny i Degrelle aconseguiren que la xarxa s'ampliara a més de 60 països. Ajudat per la seu de Paladín a l'Albufereta, Skorzeny va concentrar a la seua finca andalusa centenars de delegats del feixisme mundial, com a pròleg de la primera reunió orgànica de la Màfia Negra, desenvolupada a Baviera durant 1972.

José Torroja Castañer, ex-destacat activista de l'OAS francesa. Va rebre la confiança de Le Pen per tal d'organitzar la seua campanya electoral entre la població dels pieds-noirs valencians.

Fira de monstres. El 1976, quan Franco ja havia expirat, mentre l'ambient convulsat de les vagues obreres devorava l'estat i un formiguer de demòcrates sediciosos i estudiants rebel·lats ocupava el carrer, tres polítics claus de la xarxa feixista europea es van reunir a l'Albufereta alacantina. Pràcticament van passar desapercebuts per a la majoria dels observadors i de la premsa mundial. Únicament *Guadiana*, una revista progressista d'aquella època de transició, va comentar la cita involucionista, en una nota breu i confidencial, ben simptomàtica del tens silenci hermètic amb el qual s'havia protegit l'altíssima trobada conspirativa que se celebrava en un apartament d'estiu de la petita platgeta alacantina.

Les tres figures que havien viatjat fins allí ja eren considerats els amos públics de la Internacional Negra, la multinacional feixista. Des de París havia arribat a l'Albufereta Monsieur Jean-Marie Le Pen, indiscutible cap de l'extrema dreta gal·la. Des de Roma, *il signore* Giorgio Almirante, fundador i *pater familias* del Movimento Sociale Italiano, MSI, els nous mussolinistes italians. El tercer invitat era el *caballero* Blas Piñar López, fundador de Fuerza Nueva, espanyol i procedent de Madrid, on exercia de notari i diputat en les Corts orgàniques. El pis on tots tres s'havien concentrat podria haver estat la mencionada oficina mercenària de Paladín. A la urbanització Panorama, però, també hi havia l'habitatge d'un bon contertulià, el senyor

FERNANDO FLUXIA

José Torroja. Un vell company militar, el comandant Jacques Doré, procedent, com Torroja, de les extintes files del colonialisme francès, revelava, més d'una dècada després, la importància d'aquest domicili.

El 29 d'abril de 1987, Doré, qui havia servit París a l'Alger ocupat com a delegat nacional dels francesos de l'estranger, va remetre una carta signada des del número 2.888 de la Rue Saint Germain, d'Estrasburg, a Pierre Pérez, veí d'Altea (la Marina Baixa). La carta era una mena de circular que donava resposta a una altra lletra enviada dies abans per Pérez, qui s'havia adreçat a l'atenció de Le Pen, president del Front National francès, per consultar-li sobre el vot dels *piet-noirs* valencians. Mitjançant aquella carta, Doré informava Pérez que havia estat encarregat personalment per Le Pen d'encetar "una forta acció sobre Espanya". Entre consultes i consells, el principal cabdill de la ultradreta gal·la no s'havia estalviat d'assenyalar a l'ancià militar la significació de l'importantíssim nucli de *piet-noirs* resident al nostre sud mediterrani, més de 40.000 persones, la major concentració ex-colonial junt amb els que habiten Perpinyà.

Així mateix, Jacques Doré destacava a Pierre Pérez la importància de "la província d'Alacant": "Seria molt interessant de reunir-hi el major grup d'activistes francesos per a la nostra Formació Europea i pel Front Nacional". També li va comunicar la decisió unànime del Grup de les Dretes Europees, el parlamentarisme *negre*, d'oferir suport total a la llista espanyola ultradretana pel Parlament europeu que en aquelles dates encapçalava Blas Pinar. Per organitzar la intensa campanya de l'eurofeixisme gal sobre els nostres *piet-noirs*, Doré va transmetre a Pierre Pérez el nom d'un amic infal·libre i provat, l'ex-OAS José Torroja Castañer, amb domicili al número 103 de l'avinguda de la Vila Joiosa, a la urbanització Monte y Mar de l'Albufereta alacantina.

Ex-entrenador nacional d'handbol a Algèria i ex-destacat activista de l'OAS, José Torroja és un dels homes de confiança de Le Pen i l'autèntic delegat de la seua causa al sud del nostre país. Ex-cap de vendes de la famosa fàbrica de joguets Rico, d'Ibi, i ex-director d'exportació de la destacada firma infantil Feber, en l'actualitat Torroja representa comercialment diverses indústries del ram com a delegat de vendes a Amèrica Llatina, motiu pel qual sol visitar amb freqüència països com Brasil o Paraguai. Per la seua banda, el franco-altea Pierre Pérez ha actuat com a coordinador general dels nombrosos *piet-noirs* instal·lats al sud valencià. Constructor i gerent de l'elitista urbanització Greenwich, al port esportiu Luis Campomanes, d'Altea, Pérez va ser un bel·ligerant seguidor de Fuerza Nueva i del seu reciclat Fronte Nacional, i també un soci combatiu amb

missions trencavagues del laboralista ultradretà José Antonio Assiego, ex-líder de la branca sindical dels feixistes espanyols.

Les trobades culinàries entre Torroja i Pérez, prestamistes del vot negre *piet-noir*, i d'un tercer, Francisco Marset, delegat provincial alacantí del Frente i ex-president del Círculo Don Pelayo, són ben habituals. Tots tres han coincidit sovint en diversos actes ultres, incloent-hi els habituals sopars de germanor. Un d'ells va tenir lloc al restaurant Sunomi de la Nucia, a la Marina Baixa, on es van reunir el 1987 amb un centenar d'efervescents partidaris de Blas Pinar, i on era present, presidint l'acte, l'advocat i empresari de València Àngel Ortuno Munoz,

FERNANDO FLUXIA

L'oficina d'Aginter va traslladar-se fins aquests apartaments de la urbanització El Panorama, de l'Albufereta alacantina, on va continuar les seues activitats amb el nom de Grup Paladí. Des d'ací, Skorzeny reordenava La Màfia Negra.

durant molts anys la mà dreta de Pinar López. Igualment, Torroja figurava entre els correligionaris de luxe reunits a Benidorm durant un sopar que alimentava una altra visita de Pinar, com també durant un excitant dinar a l'hotel Maya, d'Alacant, l'abril de 1988, amb motiu del congrés constituent de les joventuts del Frente. A la mateixa taula que Pinar i que el veí de l'Albufereta José Torroja, hi era una delegació composta per destacats membres del Front Nacional francès, entre ells el diputat del Parlament europeu Bernard Antony, i un seleccionat grup del MSI italià, encara molt influït pel veterà Giorgio Almirante.

El 26 de novembre de 1990, divendres, va ser l'última vegada que, públicament, Torroja va menjar amb seguidors de Le Pen. Es tractava d'un nou sopar i el lloc elegit va ser el prestigiós restaurant El Sorell, del barri de la Goteta d'Alacant, molt a prop de l'Albufereta, un centre d'alta cuina administrada per antics socis de la cafeteria *piet-noir* El Delfín. La trobada ultra va ser preparada per Manuel Martínez, encara president de l'Associació Francesa de Beneficència, i pel Cercle de Francesos Residents a l'Estranger.

Ismael Belda